

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 24Sd/10/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5014200037
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Jančárová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5014200037.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v konaní vedenom pred samosudkyňou JUDr. Zuzanou Jančárovou, v právnej veci navrhovateľa: Mgr. U. F., nar. XX.X.XXXX, r. č.: XXXXXX/XXX, bytom Š. N. XXXX/X, XXX XX L., proti odporkyňi: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8 - 10, 813 63 Bratislava, o výšku starobného dôchodku, v konaní o opravnom prostriedku podanom navrhovateľom proti rozhodnutiu odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.12.2013, takto

rozhodol:

Rozhodnutie odporkyne Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.12.2013
p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.12.2013 odporkyňa Sociálna poisťovňa, ústredie Bratislava podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a podľa § 259 ods. 1, § 112 ods. 1 a § 293az ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov priznala navrhovateľovi od 1. augusta 2005 starobný dôchodok v sume 2.868,- Sk mesačne, postupne zvyšovaný, od 1. januára 2014 na sumu 176,10 € mesačne.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas dňa 16.1.2014 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhal jeho preskúmania. Poukázal na to, že odporkyňa napadnuté rozhodnutie vydala v rozpore so základnou zásadou právneho princípu - princípu právnej istoty a všeobecným zákazom retroaktivity. Uvedené zásady Sociálna poisťovňa porušila svojím rozhodnutím z 15. júla 2003 v spojení s rozhodnutím z 25. septembra 2003, ktorým zamietla jeho žiadosť o starobný dôchodok z 25. apríla 2003. Ako dôvod zamietnutia uviedla § 21 ods. 3 a § 173i zákona č. 100/1988, o ktoré bol zákon č. 100/1988 doplnený zákonom č. 222/2003, ktorý nadobudol účinnosť od 1.7.2003. On však splnil podmienky nároku na starobný dôchodok dňom 14. apríla 2003 v zmysle platného zákona č. 100/1988. Poukázal na nález ústavného súdu PL US 49/03 z 10. januára 2005, článku 15, 19 a 30 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb., článok 7 ods. 5, 12 ako aj 154c Ústavy Slovenskej republiky a uviedol, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore aj s § 94, § 95 a § 97 zákona č. 100/1988 Zb.. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 15.7.2003 v spojení s rozhodnutím zo dňa 25. septembra 2003 by bol neprávnom odopretý starobný dôchodok, na ktorý mu vznikol nárok od 14.4.2003. Napadnuté rozhodnutie odporkyne je v rozpore aj s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sdo/20/2006 z 30. mája 2006, zverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 3/2007 pod poradovým číslom 40. Napadnutým rozhodnutím odporkyňa nerešpektovala ani názor odvolacieho súdu v danej veci vyslovený v rozsudku NS SR ako súdu odvolacieho sp. zn. 7So/11/2011 zo dňa 28. septembra 2011, ktorým potvrdila rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 25Sd/294/2008-73 z 11. novembra 2010. Odporkyňa

mu mala priznať starobný dôchodok od 14.4.2003 tak, ako požiadal žiadosťou zo dňa 25.4.2003. Je toho názoru, že krátenie priznaného starobného dôchodku napadnutým rozhodnutím, uplatnením článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 je tiež nezákonné, protiústavné a v rozpore so samotným článkom 33 ods. 2 tohto Dohovoru. Odporkyňa mu mala priznať starobný dôchodok odo dňa 14.04.2003 vo výške 90 % z priemerného mesačného zárobku za obdobie od 1999 do 1995. Na základe uvedeného domáha sa zrušenia rozhodnutia odporkyne zo dňa 15. júla 2003 v spojení s rozhodnutím z 25. septembra 2003, ktorým zamietla jeho žiadosť o starobný dôchodok zo dňa 25. apríla 2003, a to pre neprípustnosť retroaktivity a pre porušenie hlavného princípu právneho štátu, a to princípu právnej istoty a takisto zrušenia napadnutého rozhodnutia odporkyne zo dňa 16.12.2013 podľa § 250j ods. 2 písm. a), b), d), e) O.s.p. bez možnosti odvolania podľa § 250j ods. 4 O.s.p. a tiež aby odporkyni bola uložená povinnosť opätovne rozhodnúť o jeho žiadosti o starobný dôchodok zo dňa 25.4.2003.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa zo dňa 19.2.2014 žiadala napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Okrem iného uviedla, že podľa potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže zo dňa 28. mája 2003 bol navrhovateľovi od 1. mája 1999 priznaný výsluhový príspevok podľa zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. bol od 1. júla 2002 pretransformovaný na výsluhový dôchodok. Pre nárok na výsluhový príspevok bola zhodnotená doba trvania služobného pomeru od 02.10.1968 do 24.09.1970 a od 01.02.1976 do 30.04.1999, spolu 25 rokov a 84 dní. Uvedené obdobie pre účely dôchodkového zabezpečenia bolo zaradené do I. kategórie funkcií. Keďže zamestnanie zaradené do I. kategórie funkcií navrhovateľ vykonával v trvaní viac ako 20 rokov, dôchodkový vek v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. navrhovateľ dosiahol dovŕšením 55 rokov veku, t.j. 14. apríla 2003. Ďalej odporkyňa poukázala na ust. § 259 ods. 1 a § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a uviedla, že starobný dôchodok bol vymieraný z I. pracovnej kategórie. Bol vypočítaný z priemerného mesačného zárobku za roky 1999, 1998, 1997, 1996, 1995, ktorý po úprave pre výpočet dôchodku podľa § 12 ods. 6 zákona č. 100/1988 Zb. predstavuje 4.067,- Sk. Z celkovej doby 38 rokov a 196 dní pre výšku dôchodku je rozhodných 35 rokov, z toho v III. pracovnej kategórii 10 rokov, v II. pracovnej kategórii 0 rokov, v I. pracovnej kategórii 25 rokov a vo zvlášť zvýhodnenej kategórii 0 rokov. Na dobu zamestnania pred 18. rokom veku sa neprihliada. Ďalej uviedla spôsob výpočtu priznanej dôchodkovej dávky a zdôraznila, že nakoľko navrhovateľ je poberateľom dávky z osobitného systému sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky a na určenie sumy starobného dôchodku mu bola započítaná doba služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu služby, suma starobného dôchodku sa znížila podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128 o sumu starobného dôchodku zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového príspevku (príspevku za službu) za celé roky, najviac o sumu výsluhového príspevku (príspevku za službu), ktorá sa vypláca ku dňu priznania starobného dôchodku. Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa týkajúcu sa retroaktivity odporkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 3So/49/2004 zo dňa 26. augusta 2004, podľa ktorého o retroaktivitu by išlo v prípade, keby v dôsledku prijatej novely zákona odporca rozhodol o spätnom odňatí už vyplatených dávok, ktoré by potom musel navrhovateľ vrátiť, lebo podľa novšieho zákona nespĺňa podmienky na jeho vyplatenie. Z uvedeného vyplýva, že v prípade navrhovateľa nejde o retroaktivitu. Navrhovateľ nepreukázal, že by s ním odporkyňa zaobchádzala odlišne ako s inými poistencami, ktorí sa ocitli v podobnej situácii. Podľa čl. 30 Dohovoru č. 128 vnútroštátne zákonodarstvo zabezpečí za predpísaných podmienok zachovanie nadobúdaných práv na príspevkové invalidné, starobné a pozostalostné dôchodky. Zákonodarcia Slovenskej republiky podmienky nárokov na dôchodkové dávky upravil v zákone č. 461/2003 Z.z., pričom nároky na dávky, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona č. 461/2003 Z.z. sú upravené v prechodných ustanoveniach uvedeného právneho predpisu s následným použitím právnych predpisov účinných do 31. decembra 2003. V súlade s uvedenými právnymi predpismi boli dôchodkové nároky navrhovateľa v dávkovom konaní posúdené a bolo o nich riadne rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia. Námietke navrhovateľa týkajúcej sa zachovania jeho nadobudnutého práva nie je možné vyhovieť, pretože navrhovateľovi nárok na starobný dôchodok nevznikol, na základe čoho v prípade navrhovateľa nemožno hovoriť o zachovaní akéhokoľvek práva, resp. nároku. Aplikovať § 95 zákona č. 100/1988 Zb., na ktorý navrhovateľ v opravnom prostriedku poukázal, nie je možné, nakoľko navrhovateľovi nárok na starobný dôchodok nevznikol.

Vo vyjadrení zo dňa 5.2.2016, doručenom Krajskému súdu v Žiline dňa 10.2.2016 navrhovateľ uviedol, že nárok na starobný dôchodok mu vznikol dňom 16.4.2003 a tento zákonným spôsobom uplatnil žiadosťou zo dňa 25.4.2004. Rozhodnutiami odporkyne zo dňa 15.7.2003 a 25.9.2003 mu bolo

odopreté právo (starobný dôchodok), na ktoré mu vznikol zákonný nárok dňom 16.4.2003. Odopretím priznania starobného dôchodku zo strany odporkyne došlo porušením všeobecného zákazu retroaktivity a porušením princípu právnej istoty. Konaním odporkyne došlo aj k porušeniu článku 12 ods. 1 Ústavy SR a článkov 19 a 30 Dohovoru č. 128. Odporkyňa už rozhodnutím zo dňa 17.10.2008 mu mala priznať starobný dôchodok od 16.4.2003 podľa § 21 ods. 1 písm. c zákona č. 100/1988 v spojitosti s § 94 a 95 zákona č. 100/1988. Namiesto takéhoto zákonného postupu odporkyňa zvolila nezákonný postup a uvedeným rozhodnutím zamietla jeho žiadosť zo dňa 21.8.2008 už po druhýkrát. Po tretíkrát odporkyňa zamietla jeho žiadosť o starobný dôchodok zo dňa 1.8.2008 aj rozhodnutím vydaným 17.4.2012. Až napadnutým rozhodnutím zo dňa 16.12.2013 mu odporkyňa priznala starobný dôchodok podľa § 21 zákona č. 100/1988 od 1. augusta 2005, a nie od 16.4.2003, odkedy mu vznikol nárok na starobný dôchodok. Priznala mu ho v sume 2.868,- Sk a nie v sume 11.995,- Sk, na ktorý mu vznikol nárok. Odporkyňa pri vydaní napadnutého rozhodnutia zo dňa 16.12.2013 nebrala do úvahy skutočnosť, že už žiadosťou zo dňa 25.4.2003 uplatnil nárok na starobný dôchodok podľa § 21 zákona č. 100/1988 a starobný dôchodok žiadal priznať od 16.4.2003, preto tým, že mu priznala starobný dôchodok s poukazom na § 112 ods. 1 písm. c zákona č. 461/2003 od 1.8.2005, takýto postup nebol správny a je v rozpore s § 94 zákona č. 100/1988 a s § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 24Sd/10/2014-36 zo dňa 21. júla 2014, podľa ktorého odporkyňa v ďalšom konaní mala znovu posúdiť jeho nárok na starobný dôchodok od dovŕšenia 55 rokov veku v zmysle ust. § 21 ods. 1 písm. c zákona č. 100/1988 ku dňu 16.4.2003, ako to vyplýva z jeho žiadosti o starobný dôchodok zo dňa 25.4.2003 a bola tiež povinná vysporiadať sa s jeho námietkami. Odporkyňa proti tomuto rozsudku podala odvolanie, Najvyšší súd SR ho zrušil. Odporkyňa vedela, že žiadosť o starobný dôchodok sa nedá zamietnuť podľa žiadneho ustanovenia zákona č. 100/1988, že nárok na starobný dôchodok mu vznikol dovŕšením 55 rokov veku a že jeho žiadosť zo dňa 25.4.2003 bola legitímna. Rozhodnutiami zo dňa 15.7. a 25.9.2003 mu bolo odopreté právo, na ktoré mu vznikol zákonný nárok, a to retroaktívnym konaním a v rozpore s princípom právnej istoty. Rozhodnutia odporkyne zo dňa 15.7.2003 a 25.9.2003 sú síce právoplatné, ale nezákonné. Na základe uvedených skutočností napadnuté rozhodnutie odporkyne zo dňa 16.12.2013 je nezákonné, diskriminačné, v rozpore s Ústavou SR, Listinou základných ľudských práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991) a medzinárodným Dohovorom č. 128 ako aj zákonom č. 100/1988. S poukazom na uvedené navrhol napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušiť bez možnosti odvolania sa.

Krajský súd o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 16.1.2014 proti napadnutému rozhodnutiu rozhodol už rozsudkom sp. zn. 24Sd/10/2014-36 zo dňa 21. júla 2014, ktorým rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.12.2013 podľa § 250j ods. 2 písm. a), e) O.s.p. s použitím ust. § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie, pričom odporkyni uložil znovu posúdiť nárok navrhovateľa na starobný dôchodok od dovŕšenia 55 rokov veku v zmysle ust. § 21 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov ku dňu 16. aprílu 2003, ako vyplýva zo žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok zo dňa 25.4.2003, a tiež vysporiadať sa s námietkami navrhovateľa. Proti tomuto rozsudku odporkyňa podala odvolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 10So/139/2014 zo dňa 28.10.2015 rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. júla 2014 zrušil z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia ako nepreskúmateľný, lebo postrádal dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení s absenciou jasných, zrozumiteľných a dostatočne konkrétnych argumentov. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nezodpovedalo požiadavke vyplývajúcej z ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorej je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, preto bolo nutné rozsudok krajského súdu zrušiť a otvoriť mu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmierneným deficitom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p..

Krajský súd v súlade s ust. § 250l - § 250s O.s.p. opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len „peňažná náhrada“) a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1.1.2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1.1.2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31.12.2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

Podľa § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa priznávajú do 31.12.2023.

Z obsahu administratívneho spisu odporkyne mal súd preukázané, že navrhovateľ ako príslušník ZVJS bol v služobnom pomere v dobe od 1.2.1976 do 30.4.1999 a uvedená doba služby bola zaradená do I. kategórie funkcií. Podľa potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže - Ústavu sociálneho zabezpečenia zboru Bratislava I. zo dňa 29.12.2010 vyplýva, že navrhovateľ je poberateľom pretransformovaného výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 328/2002). Výsluhový dôchodok bol navrhovateľovi pretransformovaný 1. júla 2002 podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. z výsluhového príspevku, ktorý mu bol priznaný od 1. mája 1999 podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Pre výšku a nárok na výsluhový príspevok, pretransformovaný na výsluhový dôchodok, bola navrhovateľovi zhodnotená doba služobného pomeru od 1.10.1968 do 25.09.1970 (základná vojenská služba hodnotená 1 rok a 360 dní v I. kategórii funkcií), od 1.2.1976 do 31.12.1998 (príslušník ZVJS služba hodnotená 22 rokov a 334 dní v I. kategórii funkcií) a od 1.1.1999 do 30.4.1999 (príslušník ZVJS služba hodnotená 120 dní v III. kategórii funkcií).

Z oznámenia Generálneho riaditeľstva ZVJS, Útvaru sociálneho zabezpečenia Bratislava č. GR-ZVJS-12156/120-03 zo dňa 28.5.2003 vyplýva, že navrhovateľovi nebola priznaná dávka dôchodkového zabezpečenia podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

Výsluhový príspevok by podľa § 210 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení účinnom do 30. júna 2002 patril najdlhšie do dosiahnutia 60-teho roku veku.

Dňom 1. júla 2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z., ktoré je prechodným ustanovením, výsluhové príspevky, na ktoré vznikol nárok podľa § 211 ods. 1 písm. d) a odseku 2 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu jeho účinnosti.

Výsluhový príspevok priznaný podľa zákona č. 73/1998 Z.z. sa za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. iba považuje (najmä na účely jeho ďalšej výplaty a valorizácie). Nie je však výsluhovým dôchodkom, naďalej zostáva výsluhovým príspevkom.

Úmyslom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z.z. poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok, resp. naďalej poskytovať dovtedy priznané výsluhové príspevky ako dávky, ktoré majú povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení). Z článku 19 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128), ktorý bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11. januára 1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Z.z. (ďalej len „Dohovor“), priamo vyplýva

nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonom č. 100/1988 Zb. a sú priamo záväzné aj pre odporkyňa.

Podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Z článku 33 ods. 2 Dohovoru podľa názoru súdu vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť a nemožno ho odňať, pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou neprevyšuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Je potrebné zdôrazniť, že výsluhový príspevok (považovaný za výsluhový dôchodok) má po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení charakter „starobného dôchodku“.

U navrhovateľa došlo k vzniku nároku na dávku v starobe v dvoch oddelených systémoch dôchodkového zabezpečenia (poistenia). Pre výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania, ktoré boli súčasne hodnotené pre nárok a výšku výsluhového príspevku v systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporkyňa preskúmaným rozhodnutím mu mala priznať starobný dôchodok už od 16.4.2003 v zmysle žiadosti zo dňa 25.4.2003, táto jeho námietka nie je dôvodná.

V zmysle § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov dávka sa prizná najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že o žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok zo dňa 25.4.2003 bolo už právoplatne rozhodnuté, keď Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 24Sd/100/03 zo dňa 25.2.2004, právoplatným dňa 29.5.2004, potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX zo dňa 15.7.2003 v spojení s rozhodnutím odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25.9.2003 o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok (ku dňu 16.4.2003) a navrhovateľ proti rozsudku krajského súdu zo dňa 25.2.2004 odvolanie nepodal. Ďalšou žiadosťou spísanou 14.3.2008 navrhovateľ požiadal o priznanie starobného dôchodku od 14. apríla 2008. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX 0 zo dňa 3.4.2008 bola táto žiadosť o starobný dôchodok zamietnutá. Proti rozhodnutiu z 3.4.2008, ktoré navrhovateľ prevzal 10.4.2008, opravný prostriedok nepodal, a preto nadobudlo právoplatnosť dňa 12.5.2008. Novou žiadosťou zo dňa 1.8.2008 navrhovateľ znovu požiadal o jeho priznanie, preto v súlade s § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov bolo možné starobný dôchodok navrhovateľovi priznať len tri roky spätne od podania novej žiadosti o starobný dôchodok, v danom prípade od 1. augusta 2005 a nie od 16. apríla 2003, ako sa toho domáha navrhovateľ. Odporkyňa rozhodla o priznaní dávky, t.j. starobného dôchodku navrhovateľovi až 16.12.2013, predtým mu ho nikdy nepriznala, preto nie je možné akceptovať námietky navrhovateľa, že mu ho neprávom odoprela v zmysle § 95 zákona č. 100/1988 Z.z. o sociálnom zabezpečení. Pokiaľ odporkyňa o priznaní starobného dôchodku navrhovateľovi rozhodla od 1. augusta 2005, teda tri roky spätne od podania žiadosti dňom 1. augusta 2008, rozhodla v súlade so zákonom. V tomto smere krajský súd musel prehodnotiť aj predchádzajúci záver, ku ktorému dospel v rozsudku z 21. júla 2014.

Navrhovateľovi bol podľa § 210 a nasl. Zákona č. 73/1998 Z.z. od 1. mája 1999 priznaný výsluhový príspevok. Pokiaľ odporkyňa použila postup výpočtu teoretickej výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia, ktorý by mu patril, ak by všetky doby poistenia získal vo všeobecnom systéme a následne takto zistenú výšku krátila postupom podľa článku 33 Dohovoru č. 128, podľa názoru súdu postupovala v súlade so zákonom. Navrhovateľ nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku, priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za doby, ktoré mal hodnotené aj v osobitnom systéme pre nárok a výšku výsluhového

príspevku, ktorý, ako je vyššie uvedené, má od dovŕšenia dôchodkového veku charakter dávky v starobe z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem „starobného dôchodku“ neobsahuje.

Postup odporkyne preto nemožno považovať za diskriminujúci a v rozpore s článkom 12 Ústavy Slovenskej republiky. Nie je v rozpore ani s článkom 39 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Z uvedených dôvodov taký postup považuje krajský súd za zákonný.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa podrobne zdôvodnila spôsob výpočtu sumy starobného dôchodku, zníženého podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128 o sumu starobného dôchodku zodpovedajúcu zamestnaniu, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy príspevku za službu za celé roky. Keďže aj spôsob postupného zvýšenia starobného dôchodku navrhovateľa od 1. júla 2006 bol vykonaný podľa platných právnych predpisov a v súlade s príslušnými opatreniami Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, z vyššie uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie odporkyne ako vecne správne potvrdil v súlade s ust. § 250q ods. 2 O.s.p..

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ bol v konaní neúspešný, preto mu právo na náhradu trov nevzniklo, odporkyňa v tomto konaní nemá nárok na náhradu trov, preto súd o trovách konaniach rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (účastníkom náhradu trov konania nepriznáva).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Žiline na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísaný - každý rovnopis vlastnou rukou, pri právnických osobách opatrený podpisom osoby oprávnenej konať za subjekt, ako aj odtlačkom pečiatky a datované), tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým že,

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p. sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.